

живѣеше съ попа и съ неговата челѣдь. Една зима баба попадия бѣше нѣщо заболѣла, та Брайковъ я води и на лѣчене чакъ въ София. Но послѣ Брайковица се нѣщо задърпа: пропжди попадията и не даваше вече тя да стѣпва въ кѣщата ѝ. Може би, не трѣбваше баба попадия толкова да чести у Брайкови въ Българово тя едничка се носѣше граждански и не е чудно да се е наврѣла въ очи на Брайковица. Инакъ Брайковъ се усмихваше подъ мустакъ, колчимъ се спомѣнеше нѣщо за баба попадия. Но когато пролѣтесъ дѣдо попъ се полѣга по учителя Странджевъ, та се врѣче да поведе селенитѣ съ кръста срѣщу Брайковъ, тоя се люто разсърди и го изпрати подъ стража до митрополията въ Сливенъ. А послѣ щѣше и съвсѣмъ да го прогони отъ селото: нарочилъ бѣше да доведе за Българово Аладжовския попъ. Но размйна [се и това: старѣитѣ се хвалѣха, че тѣ придумали Брайковъ да се придоори къмъ отчето, а пѣкъ въ селото се мѣлвѣше — не безъ смѣхъ, — ужка, попадията направила това. Какъ да е, Брайковъ и отчето се бѣха помирили, а ето сега той, попътъ, бѣше отишелъ пакъ при Странджева!

— Чакайте, ще го повикамъ да ни дойде тукъ! — плѣсна ржѣ Брайковъ; — смѣхъ ще падне, ха-ха-ха!

И написа записка. Послѣ заповѣда на кехията:

— Ще повикашъ отчето навънъ, ще му дадешъ това писъмце и ще му кажешъ: тука го искамъ, на часа, инѣкъ да си мисли! Хайде, --ха-ха-ха!

— Масата онѣмѣ. Послѣ Наню чорбаджи каза съ треперливия си „афионлия“ гласъ:

— Попъ е, се вика и не бива така кмете като не си държи приказката и той —

— Е-е, така не бивало инакъ не бивало! — налѣй чашитѣ Брайковъ. — Да приемъ, че каквото Богъ даде!

— Мина онова врѣме, Наню, — продължи той послѣ.

— Попътъ да си гледа попството ха-ха! Забранихме имъ съ законъ да се бъркатъ въ изборитѣ. И това е правото: грѣхъ е, да намисаме Бога въ политика и въ партизанство. Пѣкъ и --нали е казано отъ старо врѣме: „вържи попа да е мирно селото“ — ха-ха-ха!

У Станевата кръчма бѣше глухо. Черпѣше бирникътъ, единъ пестеливъ човѣкъ. Пѣкъ и събраитѣ двадесетина сѣмейници не смѣтаха, че сж на веселие: българовци се веселятъ само по свадби. Странджевъ говорѣше за новото врѣме, което е настанало. „Слуги трѣбватъ на народа а не господари“, казваше той. — „Вие плащате данѣцитѣ, та издържате община, черкова, училище, управители и стражари, министри и царъ: